

Офіцерова Юлія Русланівна,
*студентка 3 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Бабич І.Г.*

ПРОБЛЕМИ ОДНОСТАТЕВИХ ШЛЮБІВ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день питання про одностатеві шлюби були схвалені та легалізовані, а також введені в дію у шістнадцяти країнах світу. Найбільшу увагу на легалізацію даних шлюбів відведено законодавцями США на свої штати і також Мексики. Звертаємо увагу на те, що велика кількість прихильників, скажімо активістів одностатевих шлюбів стверджують, що реєстрація такого шлюбу є юридичними діями осіб, які її реєструють, тобто дана дія є такою яка являє собою незалежність від релігійних правил та норм, а також, що закон повинен слідувати та підтримувати суспільні інтереси та зміни. При опрацюванні матеріалу, варто звернути увагу на погляд противників одностатевих шлюбів, саме вони вважають, що визнання та законодавче закріплення норм, що будуть регламентувати одностатеві правовідносини змінюють і будуть змінювати принципи та норми цивільних нормативно-правових актів, при якому паралельно будуть змінюватися поняття та терміни. Актуальністю даної теми є те, що вона зачіпає права, свободи та законні інтереси громадянина України. Адже законодавство України не регламентує порядок та умови укладення і реєстрації одностатєвого шлюбу, можна сказати, що законодавець взагалі не зосереджує свою увагу на проблематику теми.

Одностатеві шлюби в Україні офіційно не визнаються, а будь-які інші форми союзів для нестатєвих пар законодавством не передбачені. Але в Україні не згасає питання дискусій щодо даної теми. Український ЛГБТ (спільнота, соціальна сукупність бісексуалів, трансгендерів тощо) – рух є невід'ємною частиною інституціоналізації громадянського суспільства України. Його учасники є громадяни України на яких поширюються усі права і свободи закріплені в Конституції України. На думку активістів ЛГБТ, не визнання одностатєвих шлюбів в Україні відбувається на звуженні їх правових можливостей та проявах дискримінації (будь-яка відмінність, виключення, обмеження або перевага, що заперечує або зменшує ріне здійснення прав), призводить до вимушеної бездітності гомосексуальних сімей, до страху перед соціальною нестабільністю у разі народження дитини у парі, до очікування проблем, пов'язаних з негативним сприйняттям їх дитини в дитячих установах, в школах, у суспільстві.

Ми вважаємо, що одностатеві шлюби – це реалізація своїх прав та інтересів особами, які укладають такий шлюб. Ми живемо в 21-сторіччі і в нас демократична країна. Звісно такі шлюби являються не традиційними та не сприймаються суспільством, але не визнання волевиявлення осіб, які хочуть та прагнуть зареєструвати такий шлюб є порушенням та обмеженням їх прав, свобод та законних інтересів.

Варто зазначити, що 22 березня 2011 року Україні підтримала на сесії Ради ООН (Організації Об'єднаних Націй) з прав людини в Женеві спільну заяву країн-членів ООН про необхідність припинення насильства та порушення прав людини за ознаками сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності. ООН 20 квітня 2011 року було рекомендовано для України «здійснити правовий захист одностатевих партнерств. Адже є країни, які не побоялися змін та все ж таки прийняли суспільну модернізацію шлюбу. Однією з перших таких держав, яка легалізувала одностатеві шлюби, стали Нідерланди. Згідно з чинним законодавством в Україні, а саме частини 1 статті 21 Сімейного Кодексу України визначає, що «шлюбом є сімейний союз жінки та чоловіка, зареєстрований у органі державної реєстрації актів цивільного стану». Отже, оскільки чинним законодавством чітко визначено, що шлюб є сімейним союзом між чоловіком та жінкою, тому одностатевий шлюб в Україні не має жодних правових наслідків.

Але варто вказати те, що водночас у Києві у 2015 році зіграли квір-весілля (у Деснянському РАЦСі) та створився прецедент в Україні. Але деякі українці заради реєстрації шлюбу діяли за допомогою хитрощів, а саме українці Микола Маслов і Тарас Карасійчук 1 липня 2015 року уклали шлюб у Нью-Йорку та повернулися до України вже як подружжя.

Кабінет Міністрів України 11 березня 2016 року повідомив про намір розробити законопроект про легалізацію одностатєвого цивільного партнерства до другого кварталу 2017 року (розпорядження №1393 від 23 листопада 2015 року). Цим розпорядженням Кабінет Міністрів затвердив план дій з реалізації національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року. На даний момент таке питання в нашій країні стоїть у статичному, не прогресивному місці, хоча дане питання є глобальним для свідомості суспільства. На нашу думку, законопроект про легалізацію одностатєвих шлюбів повинен урахувати питання володіння і спадкування майна, отримання одного партнера іншим у випадку непрацездатності, конституційне право не давати свідчень проти свого партнера, усиновлення та пільги тощо.

Отже, можна зробити висновок, що якщо ми хочемо бути країною-учасницею Європейського Союзу, то повинні вирішити, зокрема, це питання.

Цивільні партнерства демонструють відданість принципам сучасної ліберальної демократії, що, зокрема, полягають у рівному захисті прав людини, незалежно від яких-небудь ознак.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2002 р. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
2. Слабак М.М. До питання про юридичне визнання одностатевих сімейних союзів. – М. : УДК ,2015. – 169 с.
3. Лампека Ю.Р., Борщ К.К. Ставлення молодих людей до сексуальних меншин. – Ужгород. – 2 с.
4. Легалізація одностатевих шлюбів у країнах світу. Довідка. – Режим доступу: <https://ua.korrespondent.net/world/1593838>

*Пузіна Ганна Олексіївна,
студентка 3 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – асистент Спасова К. І.*

ПОРЯДОК ОФОРМЛЕННЯ ТА РОЗМІР АЛІМЕНТІВ НА УТРИМАННЯ ДИТИНИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Статтею 8 Конституції закріплено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права [1].

В нашій країні нараховуються сотні тисяч платників аліментів. Наразі великою проблемою є те, що, нажаль, є також велика кількість батьків (як правило це жінки), які після розлучення не стягують аліментів з того з батьків, який мешкає окремо від дитини, через небажання або необізнаність щодо способів їх стягнення, тому їхні діти не отримують коштів, необхідних для матеріального утримання і весь тягар матеріального забезпечення таких дітей лягає на плечі того з батьків, з ким проживає дитина або діти. Тому наша тема є дуже актуальною.

Статтею 187 Сімейного кодексу України передбачено добровільний спосіб виконання матір'ю або батьком свого обов'язку утримувати дитину шляхом сплати аліментів [2].

Так, один із батьків може подати заяву за місцем своєї роботи, виплати пенсії, стипендії про відрахування аліментів на дитину зі свого доходу в